

Capitolul unu

Bip. Bip. Bip. Bip.

Penelope s-a chinuit să deschidă un ochi, apoi pe celălalt. Visase o șopârlă mîncătoare de foc care vorbea în cimilituri. Când sunase ceasul, șopârta tocmai era pe punctul să-i spună ceva important. Penelope s-a uitat fioros la ceas. Ceasul s-a uitat fioros la ea: era ora șase dimineața.

Iată că venise și prima zi a vacanței de vară, dar chiar și acum mama ei se aștepta să se scoale și să se apuce de treabă. Penelope a oprit alarma și s-a ridicat. Și-a trecut picioarele peste marginea patului și s-a uitat la degete. Trebuia să facă duș, să se îmbrace și să fie gata pentru micul dejun în treizeci de minute; asta însemna că trebuia să se grăbească. S-a întrebat cum ar fi fost să aibă o zi liberă. Măcar o dată.

„N-o să-mi ia mult“, și-a spus. S-a lăsat pe podea și a început să cotrobăie sub pat după unul dintre carnetele pe care le ținea ascunse acolo.

Camera lui Penelope era extrem de ordonată. Mama ei adora să spună: „Un loc pentru fiecare lucru și fiecare lucru la locul lui.“ De aceea ținea Penelope sub pat tot ce nu avea loc în camera ei. Păstra acolo adăpostul pe care îl construia pentru hamsterul ei (Penelope nu avea hamster), jurnalul pe care îl ținea pentru sora ei geamănă

pierdută pe mare (Penelope era singură la părinți) și cerneala invizibilă pentru scris mesaje secrete (în caz că ar fi ajuns vreodată într-o închisoare otomană). Și, desigur, carnetele. Teancuri de carnete pline cu toate cuvintele fascinante pe care le colecționase de-a lungul anilor și cu toate povestirile pe care le scrisese cu ele.

Penelope a dat deoparte o cutie cu mâncare pentru hamsteri și a tras afară un carnețel roșu. L-a deschis și cu creionul dintre paginile lui a schițat iute șopârla din vis – ochi mari, corp alungit și o limbă curbată care lungea flăcări. Când a terminat, s-a rezemat de pat și a încercat să se gândească la un nume pentru acel animal. Nu era ca și cum ai alege nume pentru un câine sau o pisică. Trebuia ceva neobișnuit, poate Beauregard sau

Eckbert. Nu. Prea complicate. Avea nevoie de un nume mai simplu... Zak, de exemplu. Asta era!

Acum, că avea nume, ce mai urma? Nu era de-ajuns ca Zak doar să mănânce foc și să vorbească în ghicitori. Îi trebuia o aventură. Penelope a mușcat capătul creionului ca să poată gândi mai bine. Din bucătărie urca miros de șuncă prăjită și i-au chiorăit mațele. A mușcat și mai îndârjit din creion. Poate că Zak trăia alături de un circ alcătuit numai din reptile... sau poate locuia într-un vulcan pe cale să erupă și să arunce lumea în aer... sau...

Șuncă!

Penelope a lăsat jos creionul. Și-a dat seama ce însemna mirosul. Era în întârziere. Mama începuse să pregătească micul dejun și o aștepta la masă. A ascuns carnetul la loc sub pat, și-a aruncat pijamaua și a tras niște haine pe ea. A alergat în jos pe scări, pieptănându-și părul cu degetele. Cum a intrat în bucătărie, mama i-a și aruncat „privirea“.

— *Știi cât e ceasul?*

Penelope s-a strecurat în scaunul ei.

— *Știu, a murmurat.*

Nu putea spune adevărul, anume că pierduse șirul timpului. Mama ei n-ar fi înțeles. Nu atâta vreme cât în fiecare cameră din casă exista câte un ceas, plus încă unul la încheietura mâinii ei. Dar faptul că Penelope purta ceas nu însemna că se și uita la el. O neliniștea. Secundarul nu stătea niciodată. Se învârtea în cerc, măturând ziua ca pe nisip.

Mama lui Penelope a pus micul dejun pe masă și s-a așezat.

— Tata se întoarce de la alergat dintr-un moment într-altul, așa că mai bine am începe.

S-a întins peste masă după caietul ei mecanic cu co-perte de piele.

— Să vedem ce avem în program azi, bine?

„Hai că-ncepe“, s-a gândit Penelope, aplecându-se peste farfurie.

— Stai dreaptă, a zis mama, fără s-o privească.

Așteptând ca mama să înceapă, Penelope a simțit un nod în stomac. În caiet era un calendar care reprezenta programul ei. Exista câte o pagină pentru fiecare zi, iar fiecare zi era plină cu o listă de lucruri pe care trebuia să le facă. Mama lui Penelope a rupt din agendă pagina zilei de ieri și a oftat satisfăcută.

— Se pare că te așteaptă o zi plină.

A întins calendarul să-l vadă și Penelope.

Mai întâi era trecută luna (mai), ziua (29) și un citat din Sărmanul Richard (cine-o fi fost și ăla). După aceea, pe toată pagina, rânduri după rânduri pline de scrisul mamei.

29 mai

Să-ți fie mereu rușine să fii prins trândăvind.

6.30-7.00 Micul dejun

7.00-7.30 Treburî casnice

7.30-8.30 Studiu la pian

8.30-8.45 Timp liber

8.45-9.15 Drum până la dentist

9.15-10.15 Programare la dentist

10.15- 10.45 Drum de la dentist până acasă

Șirul pierdut al timpului

10.45-11.45 Exerciții de vocabular pentru evaluarea
națională

11.45-12.15 Spălat și lustruit bicicleta

12.15-12.30 Mers cu bicicleta

12.30-13.00 Prânz

13.00-14.00 Meditații la matematică

14.00-15.00 Scris mesaje de mulțumire pentru felicitările
de ziua mea - CALIGRAFIC!

15.00-16.30 Început de citit cărți de pe lista de lecturi
pentru vacanță

16.30-17.30 Lecții de gătit

17.30-18.30 Cîna

18.30-18.45 Timp liber

18.45-19.00 Telefon bunica

19.00-20.00 Curățenie în cameră și pregătire pentru
culcare

Mama lui Penelope și-a dres glasul și a început să citească cu voce tare toate activitățile pentru ziua aceea. În acest timp, Penelope s-a întrebat pentru a suta oară *cine* era Sărmanul Richard. Deși nu-l întâlnise niciodată, nu-i plăcea de el. Vorbea mereu despre „sânguință“ sau „trîndăvie“. Ce însemna exact trîndăvie? Părea să fie ceva legat de lene. Dar oare trîndavul era un animal care semăna cu o păpușă făcută dintr-un ciorap? Poate c-ar fi făcut pereche bună cu Zak, șopârla care mânca foc.

— Penelope!

Penelope a ridicat privirea. Mama se uita la ea parcă așteptând ceva.

— Am zis să te grăbești și să termini de mâncat. Acum se face ora pentru treburile casnice.

Chiar atunci s-a deschis ușa de la intrare și o voce a strigat:

— Am sosit!

Peste o clipă, tata a dat năvală în bucătărie.

— Bună, dovlecel, a zis el, ciufulind-o pe Penelope. Afară este iar o zi *minunată*.

Rostea cuvântul *minunată* de parcă ar fi fost alcătuit din trei cuvinte mai mici: *mi-nu-nată*.

— Cum ți-a mers, dragă? l-a întrebat mama, răsfoind ultimele pagini ale caietului mecanic, unde ținea evidența alergărilor lui zilnice – dată, distanță, timp.

— Grozav! Opt kilometri, 41.4.

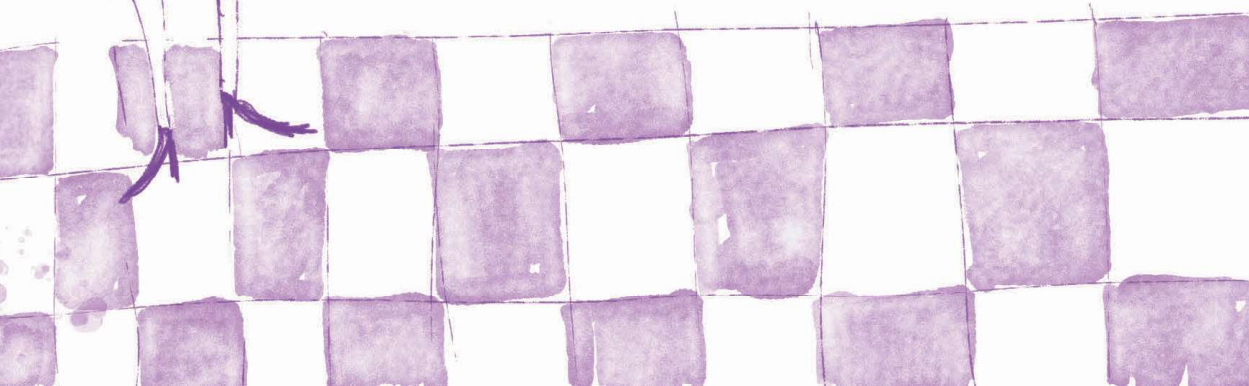
Mama lui Penelope a notat informația și a închis caietul.

— Ți-ai început ziua bine, a zis ea, ca și cum numerele ar fi dovedit asta.

— Fără îndoială!

Tata a băut un pahar cu apă, apoi s-a așezat la masă și a cojit o banană.

— Bag mâna-n foc că ai o mulțime de lucruri pe care abia aștepti să le faci azi, nu-i așa, fetițo? a zis el și s-a întins după ziar.

Șirul pierdut al timpului

Penelope și-a îndesat în gură o bucată de pâine prăjită și a mormăit ceva neinteligibil. Tata n-ar fi priceput. El abia aștepta *fiecare* zi. Era agent de asigurări și deși ajuta lumea să se pregătească pentru nenorociri – decese, boli, incendii – era tot timpul atât de vesel, încât ai fi zis că lucra la Disneyland.

Penelope și-a terminat pâinea prăjită și s-a ridicat de la masă.

— Cred că mai bine mă apuc de treburi.

Tata s-a uitat la ea peste pagina de sport.

— Dă-le gata, tigrule! a zis el, ridicând degetul mare în sus.

Mama, care vorbea la telefon, doar a fluturat din mână.

Lunea era ziua în care Penelope aspira pe jos în camera de zi și în sufragerie. În timp ce plimba aspiratorul înainte și înapoi în linii drepte, ordonate, s-a gândit la ceilalți copii din clasa ei. Probabil că ei își petreceau vara nefăcând altceva decât să zacă toată ziua la piscină și să se ducă seara la petreceri în pijama. Penelope nu fusese în viața ei la o petrecere în pijama. „Devreme la culcare, devreme la scolare“ era alta dintre regulile Sărmanului Richard.

Penelope a schimbat capul aspiratorului și a început să curețe praful și firimiturile dintre pernele canapelei. Știa că nu avea niciun rost să se plângă de programul ei. Indiferent cât era de aglomerat, ale mamei era încă și mai și. Mama lui Penelope era organizator de evenimente. Organiza petreceri, întâlniri de afaceri, nunți, ceremonii de bar mitzvah și orice altceva trebuia să decurgă perfect. Din câte își dădea seama Penelope, mama își petrecea tot timpul la telefon sau la calculator, planificând viețile altor oameni. Se pare că nu se supăra nimeni, din moment ce o plăteau să facă asta.

Penelope știa că ar fi trebuit să se considere norocoasă că mama o ajuta și pe ea pe gratis, dar nu se simțea defel. Mama susținea că respectarea unui program zilnic reprezenta modul cel mai bun de a se pregăti pentru viitor. Penelope nu înțelegea cum se putea pregăti pentru ceva atât de imposibil de imaginat. Nici nu reușea să se închipuie terminând liceul, cu atât mai puțin ducându-se la facultate. În plus, ea nu-și dorea decât să devină scriitoare. Anul trecut, domnul Gomez, profesorul ei de engleză, îi

dăduse o revistă plină de povestiri scrise de copii de vârsta ei. „Continuă să citești și continuă să scrii“, îi spusese el. „Iar când vei fi pregătită, trimite una dintre povestirile tale la revista asta. Cred că ai mari șanse să fii publicată.“ Penelope nu-și putea scoate din minte cuvintele lui.

A terminat de aspirat în camera de zi și s-a mutat în sufragerie. Singura persoană care o încuraja pe Penelope să scrie era vecina lor, domnișoara Maddie. Când era mică, înainte să meargă la școală, mama o lăsa la domnișoara Maddie ori de câte ori avea o întâlnire de afaceri sau alte treburi de făcut. Uneori, Penelope petrecea toată ziua acasă la domnișoara Maddie. Chiar dacă locuia pe aceeași stradă, parcă ar fi fost în altă lume. Acasă la domnișoara Maddie, Penelope avea voie să facă ceea ce mama ei numea „nimic“. Nu era nimicul acela în care te uiți la televizor ore în șir și aștepti să treacă ziua. Acest nimic semăna mai mult cu o pagină albă pe care Penelope o putea umple oricum dorea.

De fiecare dată când rămânea la domnișoara Maddie, Penelope își petrecea timpul citind, scriind sau uitându-se pur și simplu pe fereastră. Domnișoarei Maddie nu-i păsa; de fapt, de cele mai multe ori i se alătura și ea. Odată petrecuseră o după-amiază întreagă căutând chipuri în desenul fibrelor de lemn ale tăbliei mesei din sufragerie. Când găseau unul, îl schițau pe o foaie de hârtie și îl botezau cu nume ca Ichabod sau Millicent. Pe urmă își imaginau povești elaborate despre personaje, pe care Penelope le scria într-un carnet. Când fetița întreba dacă nu cumva pierdeau timpul, domnișoara Maddie dădea ochii peste cap și spunea: „Nu-ți bate capul cu timpul, timpul își ține singur socoteala.“